

Arrest

**nr. 121 117 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 8 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 oktober 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 oktober 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 juli 2013.

1.3. Op 12 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 december 2013 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 29 januari 1985 te Al Ghorazat, een dorp in de provincie Sohag. U stelt een orthodox, Koptisch christen te zijn. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. In het schooljaar 2000-2001 rondde u uw hogere middelbare school af met een diploma in de afdeling lassen. Hoewel u steeds gedomicilieerd was in uw geboortedorp, woonde en werkte u lange tijd elders in Egypte. Niet alleen verbleef u vanaf 2001 gedurende vier à vijf jaar in Alexandrië, ook woonde u in 2007 negen maanden in Caïro. Eind 2007 keerde u definitief terug naar Al Ghorazat.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende verklaringen af:

Ten eerste voelt u zich als orthodox, Koptisch christen gedurende de laatste jaren alsmear meer gediscrimineerd in Egypte. U beschrijft een kantelmoment op 24 augustus 2009 toen een tweehonderdtal moslims jullie kerk aanvielen. Voorheen was er nooit sprake van een reëel conflict tussen beide gemeenschappen. Naarmate de invloed van de Moslimbroeders vergrootte, werd de sfeer volgens u grimmiger en werden christenen slachtoffer van vernederingen en geweldpleging.

Ten tweede raakte u op 30 augustus 2009 betrokken bij een ongeval dat tevens aan de basis ligt van enkele problemen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Egypte. Toen u die dag 's middags terugkeerde van uw werk, werd u aangereden door een kleine vrachtwagen. De chauffeur – een moslim - vluchtte weg en liet u bewusteloos achter. Een van de inwoners van het dorp bracht u naar het ziekenhuis van Sohag waar u diezelfde avond nog aan uw gebroken been moest worden geopereerd. Omdat uw aanrijder door zijn vluchtmisdrijf een straf en een fikse geldboete riskeerde, stuurde hij vlak na het ongeval een onbekende boodschapper langs bij uw familie. De boodschapper bedreigde hen met de dood om te beletten dat u de nummerplaat van de vrachtwagen of de naam van de eigenaar van de vrachtwagen de volgende dag aan de politie zou doorgeven. Uit angst voor de veiligheid van uw familie heeft u hierover niets verklaard. Na één dag opname werd u uit het ziekenhuis ontslagen en startte een nabehandeling van zes maanden met antibiotica. Al vrij snel merkte u echter dat de operatie mislukt was. Voor u volgden maanden van nazorg en depressie. Na een tweede, corrigerende operatie op 8 februari 2010 kon u opnieuw stappen met krukken maar deze ingreep bracht niet het door u verhoopte volledige herstel. U zou nog steeds niet in zijn staat om te werken en zou in uw levensonderhoud volledig afhankelijk zijn geraakt van uw vader. Als gehandicapte voelde u zich niet gerespecteerd en aanvaard binnen de Egyptische maatschappij. U werd uitgelachen en verbaal vernederd. Langzaam begon het idee te rijpen om Egypte te verlaten.

Op 15 september 2011 verliet u het ouderlijke huis om naar Port Said te gaan waar u drie dagen bij uw smokkelaar verbleef. Vanuit de haven van Port Said vertrok u op 18 september 2011 met een schip naar Turkije. Via een kleiner schip heeft u zich in een container weten te verschansen en bent u aan boord van een groter schip geraakt. Na zeven nachten op het schip bereikte u de Turkse bodem waarna u met de auto tot op een bepaalde plaats gereden werd. Daar bent u van 27 tot 29 september 2011 gebleven. Op 30 september 2011 vertrok u in een vrachtwagen. U reed drie dagen lang en stopte op een gegeven morgen. U werd opgepikt door een personenwagen en een kleine 18 uur later bevond u zich in België. Op 3 oktober 2011 kwam u aan in België, waar u één dag later asiel aanvroeg.

Naar aanleiding van een incident in november 2011 weken inmiddels ook uw ouders, uw zussen en uw broer uit naar verschillende plaatsen in Egypte. Toen een burenruzie tussen een christen en een salafist omtrent de bouw van een muur ontaarde in de dood van de broer van de moslim, volgde een klopjacht op de christenen.

In het licht van de huidige situatie in Egypte verklaart u dat de situatie voor de Kopten momenteel nog erger is dan vroeger. U haalt aan dat Kopten vermoord worden en christenen ervan beschuldigd worden de recente opstand te hebben aangestoken. U vreest te zullen worden gedood.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een medisch attest, een medisch boekje en een verklaring van het Centre Public d'Action Sociale (CPAS) d.d. 04.12.2012.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat de gebeurtenis d.d. 24 augustus 2009 uw vertrek uit Egypte meer dan twee jaar later niet kan verantwoorden. Niet alleen betrof dit een incident waarbij u persoonlijk geen uitstaans mee had. Ook ontbreekt elke indicatie dat hieruit voor u persoonlijke problemen voortvloeiden. Bovendien bent u na dit incident nog meer dan twee jaar in Egypte gebleven (CGVS, p.10 & pp.14-15).

Met betrekking tot het ongeval d.d. 30 augustus 2009 en de daaropvolgende bedreiging die uw familie diezelfde dag nog ontving via een boodschapper van de man die het vluchtmisdrijf pleegde, zijn de elementen die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van

de Vluchtelingenconventie. Opnieuw relativeert het feit dat u pas twee jaar en een maand na de bedreiging van uw familie besloot uw land te verlaten, de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging door de bestuurder van de vrachtwagen die vluchtmisdrijf pleegde in ernstige mate (CGVS, p.10 & p.14). Verder dient te worden vastgesteld dat het gaat om een eenmalig incident dat verder zonder gevolg is gebleven. Naderhand heeft u persoonlijk immers geen enkel concreet probleem meer met deze boodschapper of aanrijder gekend, en dit ondanks het feit dat u nog tot eind september 2011 in Egypte verbleef. Ook uw familie kende geen problemen meer met deze boodschapper of aanrijder (CGVS, p.24). Van enige indicatie dat u actueel persoonlijk gezocht wordt door de betrokken bestuurder zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, is dan ook geen sprake.

Bijkomend dient te worden aangestipt dat u geen enkel bewijs voorlegt noch van de proceduregang na het verkeersongeval d.d. 30 augustus 2009 met bijhorend vluchtmisdrijf, noch van de daaropvolgende bedreiging. Zodoende slaagt u er niet in om uw verklaringen hieromtrent aannemelijk te maken op basis van documenten. Nochtans verklaarde u bijvoorbeeld wel dat u werd verhoord door de politie naar aanleiding van het ongeval.

Wat de door u ingeroepen medische redenen betreft, dient te worden opgemerkt dat zij geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u meermaals toegang had tot de noodzakelijke medische verzorging in Egypte. Zo stelt u dat u op de dag van het ongeval in het algemene ziekenhuis te Sohag door een arts, genaamd N.(...) N.(...) A.(...), bent geopereerd aan uw been. Van begin af aan was echter duidelijk dat de ingreep mislukte. U kon niet meer wandelen en uw ene been was korter dan het andere. Ook na zes maanden geduld en nabehandeling zag u geen verbetering en contacteerde u een andere arts, genaamd J.(...) A.(...) Z.(...), die u op zijn beurt een volledig herstel voorspiegelde. Op 8 februari 2010 werd u in zijn praktijk te Asyut voor de tweede maal geopereerd. Tot uw grote teleurstelling deelde de arts u mee dat de eerste operatie zeer complex en foutief gelopen was en hij met deze tweede ingreep de maximale correctie bereikt had. U zou steeds met krukken moeten lopen. U gepolst naar uw reactie, stelde dat J.(...) A.(...) Z.(...) normaal gezien een van de beste artsen is die er bestaat en dat u niet ging proberen nog een derde behandeling zou betalen om hetzelfde resultaat te bereiken. U gevraagd of u nog andere medische zorgen had moeten krijgen, haalt aan dat u geen vertrouwen meer heeft in artsen en geen derde arts zou durven zien om een operatie uit te oefenen (CGVS, pp.17-20). Dat u uw vertrek uit Egypte baseert op uw zware teleurstelling in en toegenomen scepsis ten aanzien van de Egyptische artsen, stoelt louter op medische motieven die niet ressorteren onder de Conventie van Genève. Behalve de twee volgens u kwalitatief ondermaatse en ontoereikende operaties, kende u immers geen andere problemen, noch met beide behandelende artsen, noch met beide verantwoordelijke instellingen (CGVS, pp.19-20). Voor de beoordeling van medische elementen dient u zich voorts te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Met betrekking tot de door u ingeroepen vrees voor een discriminatoire behandeling als gehandicapte in de Egyptische maatschappij dient te worden vastgesteld dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd. Allereerst verwijst u naar het gebrek aan respect voor en de vernedering van gehandicapten in Egypte. Tweemaal geïnformeerd naar uw concrete ervaringen hieromtrent, komt u evenwel niet verder dan te stellen dat u het psychologisch moeilijk had zich binnen zulke Egyptische maatschappij te integreren als gehandicapte. Uw sociale leven leed hieronder aangezien u werd uitgelachen wanneer u buiten kwam (CGVS, p.21). Voorts beweert u omwille van uw fysieke beperkingen niet meer te zullen kunnen werken. Dit betreft evenwel een blote bewering die u nergens staft met enig medisch bewijsstuk. Bovendien vraagt u zich af wie u, die stapt met een kruk, werk zou geven. Tweemaal gepolst naar uw pogingen om werk te zoeken, wuift u deze optie echter weg zonder ze terdege in overweging te nemen (CGVS, p.8 & p.21). Bovenstaande ervaringen kunnen dan ook niet beschouwd worden als een voldoende ernstige vorm van discriminatie om te spreken van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tenslotte maakt u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meermaals melding van het vijandige en gewelddadige gedrag vanwege radicale moslims tegenover christenen alsook van de intimidatie en discriminatoire behandeling van de Koptische minderheid in een overwegend islamitische samenleving (CGVS, p.14, p.22 & pp.24-25).

Noch voor de periode van uw verblijf in Egypte tot 18 september 2011, noch voor de periode van 19 september 2011 tot nu, kan u echter voldoende zwaarwichtige aanwijzingen opgeven om aan te tonen dat u zelf het slachtoffer bent geworden of zou worden van persoonlijke vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Voor uw vertrek uit Egypte op 18 september 2011 refereert u uitsluitend naar de incidenten d.d. 24 en 30 augustus 2009 die hierboven reeds besproken werden. Verder spreekt u louter over interreligieuze spanningen die niet meteen degenererden in een direct conflict en die bovendien voor u niet anders waren dan voor andere christenen. Van persoonlijke problemen was geen sprake, zo bevestigt u zelf (CGVS, pp.14-15 & p.22). Voor de periode na 18 september 2011 slaagt u er evenmin in aannemelijk te maken persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève te hoeven koesteren. De enige aanwijzing die u hiertoe aanhaalt betreft het incident uit november 2011, naar aanleiding waarvan uw familie jullie dorp is ontvlucht (CGVS, p.9). U verklaart dat alle christenen werden aangevallen doch u nuanceert evenwel door te stellen dat zij persoonlijk geen problemen ondervonden. Bijgevolg ontbreekt enkele indicatie dat uw familieleden momenteel persoonlijk gevisieerd worden en/of u ten gevolge hiervan persoonlijke problemen zou kennen. Bovendien verblijven uw ouders, broer en zussen -inmiddels twee jaar later- nog steeds allemaal in Egypte en dit zonder zelf persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p.9 & pp.22-23). Een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte zonder deze te betrekken op uw individuele en persoonlijke situatie, volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de situatie voor Kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is, doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke, meer nog u stelt zelf dat uw persoonlijke probleem niet veel verschilt met dat van de andere christenen, dat jullie problemen dezelfde zijn en noch u, noch uw familie zelf geen eigen probleem kent (CGVS, p.15 & pp.22-23).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

In het licht van de huidige ontwikkelingen in Egypte waarbij voormalig president Mohamed Morsi en de Moslimbroeders van de macht verdreven zijn, stelt u dat de situatie erger is dan vroeger. U argumenteert door te vertellen dat verschillende kopten worden vermoord in meer dan twintig verschillende steden en dorpen en verduidelijkt dat de christenen ervan beschuldigd worden deze recente opstand in Egypte te hebben veroorzaakt (CGVS, p.23).

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er geen sprake is van een binnenlands gewapend conflict. De media maken vooralsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld waarvan actueel sprake in Egypte incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen (zie bijgevoegde SRB: Egypte – Situation politique et sécuritaire, d.d. 31 mei 2013 en COI Focus: Egypte. La destitution du président Mohamed Morsi et ses suites, d.d. 1 augustus 2013).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de overige door u voorgelegde documenten betreft (met name de kopie van uw identiteitskaart, de kopie van uw geboorteakte, het medische attest, het medische boekje en de verklaring van CPAS), dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat de kopies van een identiteitskaart en geboorteakte louter kopies betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. Daarnaast doen deze kopies op geen enkele manier uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Met betrekking tot het medische attest en het medische boekje dient te worden opgemerkt dat deze louter bevestigen dat u op 30 augustus 2009 op de dienst breuken bent opgenomen naar aanleiding van een auto-ongeval, dat u op 31 augustus 2009 bent ontslagen alsook dat u op 8 februari 2010 wederom bent opgenomen. Verder kunnen zij de beoordeling van uw asielrelaas niet veranderen. Hetzelfde geldt voor de verklaring van het Centre Public d'Action Sociale (CPAS) d.d. 04.12.2012.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de rechtspraak van de Raad van State van 25 september 1986 nr. 26.933, de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en dat hieruit geenszins blijkt dat er een afweging is gemaakt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de Staat anderzijds terwijl het belang van de staat bij de maatregel nihil is en integendeel de schade die aan verzoeker zou worden berokkend enorm is. Verzoeker vervolgt dat de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid effectief heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker stelt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen en dat niet vergeten mag worden dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen, het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden en het vergeten van details in die omstandigheden dan ook volkomen aannemelijk en menselijk is. Bovendien werd hij pas twee jaar na het indienen van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord, hetgeen tevens de weergave van de feiten bemoeilijkt, aldus verzoeker. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele motivering geeft waarom hem het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend. Verzoeker benadrukt dat uit de Memorie van Toelichting bij de “Wet” blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, en dat het begrip willekeurig geweld wijst op een algemene situatie en niet verzoekenbaar is met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen. Verzoeker voert aan dat hij op geen enkele bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen en hij derhalve bij terugkeer naar Egypte een vogel voor de kat is. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat hij een Koptische christen is, ten gevolge waarvan hij in Egypte het voorwerp uitmaakt van discriminatoire maatregelen. Bovendien blijkt uit algemeen gekende informatie en rapporten, reeds daterend uit 2010 en 2011, dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen, hetgeen evenmin wordt ontkend. Uit niets blijkt dat de situatie heden verbeterd is, integendeel bevestigen de recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, des te meer de penibele situatie waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden, aldus nog verzoeker, die hieraan toevoegt dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is. Verzoeker wijst er in dit verband op dat ook het EHRM in haar arrest van 6 juni 2013 oordeelde dat de terugkeer van Koptische christenen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, welke disproportioneel is en hem minstens het voordeel van de twijfel had moeten worden verleend. Hij besluit dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing nalaat een passende belangenafweging te maken en dat geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen. Hij poneert dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden en dat zulks indruist tegen de principes van een rechtsstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 EVRM. Hij herhaalt dat ook het EHRM in haar arrest van 6 juni 2013 oordeelde dat de terugkeer van Koptische christenen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de gebeurtenis op 24 augustus 2009, waarbij een tweehonderdtal moslims zijn kerk aanvielen, zijn vertrek uit Egypte meer dan twee jaar later niet kan verantwoorden daar het niet alleen een incident betrof waar hij persoonlijk geen uitstaans mee had doch ook elke indicatie ontbreekt dat hieruit voor hem persoonlijke problemen voortvloeiden, (ii) de elementen die hij aanbrengt met betrekking tot het ongeval op 30 augustus 2009 en de daaropvolgende bedreiging die zijn familie diezelfde dag nog ontving via een boodschapper van de man die het vluchtmisdrijf pleegde onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te worden beschouwd, zoals wordt toegelicht, (iii) hij geen enkel bewijs voorlegt, noch van de proceduredgang na het verkeersongeval op 30 augustus 2009 met bijhorend vluchtmisdrijf, noch van de daaropvolgende bedreiging terwijl hij nochtans verklaarde dat hij werd verhoord door de politie naar aanleiding van het ongeval, (iv) de door hem ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, zoals omstandig wordt uiteengezet, (v) de gegevens die hij aanbrengt met betrekking tot de door hem ingeroepen vrees voor een discriminatoire behandeling als gehandicapte in de Egyptische maatschappij onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te worden beschouwd, (vi) hij meermaals melding maakt van het vijandige en gewelddadige gedrag vanwege radicale moslims tegenover christenen alsook van de intimidatie en discriminatoire behandeling van de Koptische minderheid in een overwegend islamitische samenleving doch hij noch voor de periode van zijn verblijf in Egypte tot 18 september 2011, noch voor de periode van 19 september 2011 tot nu voldoende zwaarwichtige aanwijzingen kan opgeven om aan te tonen dat hij zelf het slachtoffer is geworden of zou worden van persoonlijke vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, (vii) de situatie voor Kopten in Egypte weliswaar zorgwekkend is doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (ix) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2. Daargelaten de vraag of verzoeker kan worden gevolgd waar hij in het eerste middel stelt dat uit alle door hem opgesomde normen voortvloeit dat de motivering afdoende moet zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker met deze uiteenzetting enkel en alleen de schending van de uitdrukkelijke

motiveringsplicht beoogt aan te tonen. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 december 2013 (CG nr. 1122606), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.3. In de mate verzoeker aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is en dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de "Staat".

In zoverre verzoeker de rechtspraak van de Raad van State alsook artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM betreft in zijn betoog, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet de minste toelichting geeft op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen deze rechtspraak of in welke opzicht de bestreden beslissing met schending van de aangehaalde artikelen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over

bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.5.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de gebeurtenis op 24 augustus 2009, waarbij een tweehonderdtal moslims verzoekers kerk aanvielen, zijn vertrek uit Egypte meer dan twee jaar later niet kan verantwoorden. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift laat uitschijnen dat dit incident aan de basis zou liggen van zijn vlucht en stelt dat hij omwille van de opgelopen verwondingen bij het verkeersongeval met vluchtmisdrijf fysiek niet in staat was het land eerder te ontvluchten en hij tot 15 september 2011 ondergedoken en met gesloten deuren diende te overleven uit angst voor zijn leven, kan de Raad slechts vaststellen dat deze beweringen niet de minste steun vinden in verzoekers verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en waaruit, zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt dat het niet alleen een incident betrof waar verzoeker persoonlijk geen uitstaans mee had doch ook dat elke indicatie ontbreekt dat hieruit voor hem persoonlijke problemen voortvloeiden.

2.5.2. In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift laat gelden dat hij en zijn familieleden meerdere malen werden bedreigd, zowel telefonisch als in levende lijve zodat er dan ook allerminst kan worden gesproken van een eenmalig incident, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit correct opwerpt met betrekking tot het ongeval van 30 augustus 2009 en de daaropvolgende bedreiging die verzoekers familie diezelfde dag nog ontving via een boodschapper van de man die het vluchtmisdrijf pleegde. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband oordeelt dat dit incident onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie te worden beschouwd. Daargelaten het feit dat verzoeker omwille van de medische behandelingen die hij diende te ondergaan pas twee jaar na de bedreiging van zijn familie besloot het land te verlaten, blijkt immers uit verzoekers verklaringen dat het dit incident verder zonder gevolg is gebeven. Naderhand heeft hij persoonlijk geen enkel concreet probleem meer met deze boodschapper of aanrijder gekend, en dit ondanks het feit dat hij nog tot eind september 2011 in Egypte verbleef. Ook zijn familie kende geen problemen meer met deze boodschapper of aanrijder (administratief dossier, stuk 4, p. 24). Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing is van enige indicatie dat verzoeker actueel persoonlijk gezocht wordt door de betrokken bestuurder zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, dan ook geen sprake.

De vaststelling dat verzoeker geen bewijsstukken kan voorleggen, noch van de proceduregang na het verkeersongeval op 30 augustus 2009 met bijhorend vluchtmisdrijf, noch van de daaropvolgende bedreiging, vormt geen determinerend motief van de bestreden beslissing zodat kritiek op de motivering dienaangaande niet kan leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.5.3. In de bestreden beslissing wordt voorts correct gesteld dat verzoeker voor zijn vertrek uit Egypte op 18 september 2011 uitsluitend refereert naar hoger aangehaalde incidenten van 24 en 30 augustus 2009. Verder spreekt hij louter over interreligieuze spanningen die niet meteen degenererden in een direct conflict en die bovendien voor hem niet anders waren dan voor andere christenen. Van persoonlijke problemen was geen sprake, zo bevestigde verzoeker uitdrukkelijk tijdens het gehoor (administratief dossier, stuk 4, p. 14-15 en p. 22).

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat zijn ouders, zussen en broer eveneens hun woning dienden te verlaten ter bescherming van hun leven en elders in Egypte een ander onderkomen zochten, hetgeen eveneens het problematische leven in Egypte aantoonde, verwijst hij naar het incident uit november 2011. Een buurman die een muur wilde bouwen kreeg problemen met salafisten en in de daaropvolgende ruzie werd de broer van de moslim gedood, met spanningen tot gevolg, naar aanleiding

waarvan zijn familie het dorp is ontvlucht (administratief dossier, stuk 4, p. 9 en p. 21). Verzoeker verklaarde in dit verband dat alle christenen werden aangevallen doch nuanceerde evenwel door te stellen dat zijn familie persoonlijk geen problemen ondervond. Bijgevolg ontbreekt enkele indicatie dat verzoekers familieleden momenteel persoonlijk geïsoleerd worden en/of hij ten gevolge hiervan persoonlijke problemen zou kennen. Bovendien verblijven zijn ouders, broer en zussen – inmiddels twee jaar later – nog steeds allemaal in Egypte en dit zonder zelf persoonlijke problemen te hebben gekend (administratief dossier, stuk 4, p. 9 en p. 22-23).

De Raad benadrukt dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

2.5.4. De Raad stelt vast dat verzoeker op zich niet betwist dat de door hem ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De pertinente overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden derhalve door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker poneert dat het een algemeen gekend feit is dat mensen met een handicap in de Egyptische maatschappij worden gediscrimineerd, vernederd en respectloos worden behandeld. Daargelaten het feit dat verzoeker zich in dit verband beperkt tot loutere beweringen die op generlei wijze door enig objectief element worden gestaafd, gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de door verzoeker ingeroepen concrete persoonlijke ervaringen – hij heeft het psychologisch moeilijk om zich te integreren als gehandicapte, hij heeft geen sociaal leven, hij wordt uitgelachen – niet beschouwd kunnen worden als een voldoende ernstige vorm van discriminatie om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook de argumentatie dat uit de door hem voorgelegde medische stukken blijkt dat hij een blijvende handicap heeft overgehouden aan het ongeval, hetgeen niet alleen zijn kansen op de arbeidsmarkt toch tevens in de Egyptische maatschappij sterk beperkt en dat hij geen enkele kans meer heeft op de Egyptische arbeidsmarkt daar hij enkel over een diploma lassen beschikt zodat hij als arbeider dient te worden tewerkgesteld en het uitvoeren van een zittende job uitgesloten is, kan de Raad niet in het minst overtuigen. Er kan immers niet worden ingezien waarom verzoeker zich niet zou kunnen bijscholen om een andere job te kunnen uitoefenen. Uit verzoekers verklaringen kan overigens geenszins blijken dat hij ook maar enige inspanning heeft geleverd om na het ongeval en zijn revalidatie werk te zoeken (administratief dossier, stuk 4, p. 8 en p. 21).

2.5.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voor het overige geen dienstig verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, maakte verzoeker doorheen zijn gehoor geen gewag van dergelijke problemen. Het louter betwisten van bovenstaande overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de stelling dat hij ernstig gediscrimineerd wordt omwille van zijn religie en het algemeen geweten is dat Koptische christenen het slachtoffer worden van het vijandige en agressieve gedrag van radicale moslims waarbij deze problemen zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat zij het leven in Egypte ondraaglijk maken, volstaan niet om voorgaande appreciatie om te buigen.

2.5.6. Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust

worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband. De motivering van de bestreden beslissing is overigens geenszins gebaseerd op tegenstrijdigheden, lacunes in verzoekers verklaringen, vaagheden of onwetendheden.

2.6.1. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Met het louter betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de argumentatie dat uit algemeen gekende informatie en rapporten, reeds daterend uit 2010 en 2011, blijkt dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen, dat uit niets blijkt dat de situatie heden verbeterd is, dat integendeel de recente ontwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, des te meer de penibele situatie bevestigen waarin Koptische christenen zich thans in Egypte bevinden en dat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan de verweernota blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

Op 4 maart 2014 maakt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in overeenstemming met artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de *COI Focus Egypte – Situatie van de christenen* van 23 december 2013 over aan de Raad. In deze actualisatie van de informatie met betrekking tot de situatie van de christenen in Egypte worden hoger gedane vaststellingen bevestigd (p. 17-21, p. 24-25 en p. 29). Daarnaast leest de Raad in deze informatie dat in de meest recente maanden de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte zijn afgenomen. Er is maar één ernstig incident gebeurd. In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk

buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden. Behalve dit bloedige evenement, waarover uitgebreid werd gerapporteerd in de pers, zijn er in Egypte de jongste maanden geen incidenten geweest waarbij doden of gewonden zijn gevallen onder de Koptische gemeenschap (p. 22).

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.6.2. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het EHRM van 6 juni 2013, benadrukt de Raad dat uit dit arrest van het EHRM evenwel evenmin kan worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In onderhavig arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat hij persoonlijke vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de minimum level of severity vereist voor artikel 3 EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van zijn veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof heeft daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest). Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat in hoofde van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker op generlei wijze concreet aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te vrezen.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

2.7.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers, Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen, dat grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president waarbij ook burgerdoden te betreuren vielen, dat er recent in de Sinai enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden en dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten, kan hieruit niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van vornoemd artikel. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn. De Raad is dan ook van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.7.3. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden waarom hem het subsidair beschermingsstatuut niet kan worden verleend, feitelijke grondslag mist. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS